

[Hanne Severinsen]

stand til at overskue alle konsekvenser, og det er netop derfor, vi ønsker, at der forud for opdelingen nedsættes en reformkommission, der kulegraver både fordele og ulemper.

Jeg har med tilfredshed bemærket mig, at indenrigsministeren dog sagde, at der var næsten uoverskuelige problemer. Jeg kunne godt lide det lille næsten, men hvad bygger indenrigsministeren dette på? Mig bekendt er der ikke foretaget nogen økonomiske undersøgelser af konsekvenserne. Jeg har ganske vist set i dagspressen, at overborgmesteren har ladet foretage nogle beregninger, men ved forespørgsel har det vist sig, at de ikke er tilgængelige, heller ikke for borgerrepræsentanter, og det er jeg også, så disse beregninger har jeg ikke nogen mulighed for at sige noget om. Det viser i øvrigt en lille smule om, hvilke muligheder man har som borgerrepræsentant i København. Man har ikke adgang til administrationen.

Men vi nægter altså ikke, at der kan blive administrative begyndervanskeligheder, men det, som vi har en meget stærk fornemmelse af, er, at resultatet af den grundige undersøgelse, vi efterlyser, vil vise, at de langsigtede fordele langt vil overstige eventuelle begyndervanskeligheder.

Det primære sigte med forslaget må man holde sig for øje. Det er at forbedre borgernes muligheder for at få indflydelse på egne lokale anliggender. Det er meningen med det lokale selvstyre, at den lokale befolkning er med til at bestemme, hvorledes landets love skal administreres hos dem. Dette princip har man imidlertid ikke kunnet gennemføre i en kommune, hvor skoleudvalget interesserer sig for næsten 90 skoler

Borgerrepræsentationen har alene beslutende myndighed og har bl. a. derfor ingen indflydelse på, efter hvilke retningslinjer bistandsloven administreres, et forhold, der virker noget frustrerende for både borgere og folkevalgte, når sidstnævnte står til skældud på vælgermøder el. lign. Her vil jeg i øvrigt også indskyde, at alle de, der har været inde på, at man da også har magistratsordninger i andre kommuner, åbenbart ikke er opmærksomme på, at de fungerer på forskellig måde. I København har man en meget skarp adskillelse mellem administration og besluttede myndighed, og borgerrepræsentanterne har alene den beslutende myndighed og har ingen adgang til at påvirke administrationen.

Det er alt sammen noget, der skyldes, at kommunen har den voldsomme størrelse, og det er også noget, der bevirker, at vi her i folketinget er nødt til at lave en lang række særlove for København, særlove, som betyder, at folketingets intentioner om øget nærdemokrati på forhånd må opgives i denne ene del af landet.

Vi ønsker, at beslutningerne bliver taget i den mindst mulige enhed, og vi mener, at det er vigtigt, at borgerne får mulighed for at placere det kommunale ansvar.

Fru Grethe Fenger Møller nævnte en lang række argumenter for, at sådan nogle små kommuner, altså på 90.000 indbyggere, ville blive meget dyre i administration, men i virkeligheden, hvis man ser på de argumenter, hun kom med, kunne hun lige så godt bruge de samme argumenter til at påstå, at den allerbilligste måde, vi kunne administrere dette land på, var ved at have én kommune. Er det det, man ønsker, altså denne hyldest til centralismen?

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi får undersøgt, hvad det egentlig koster, for hvis man ser på, hvordan Københavns kommune er administreret i forhold til Frederiksberg f. eks., så viser det sig, at Frederiksberg ifølge Kommunal Håndbog bruger 927 kr. pr. indbygger over for 1.202 kr. i København. Det er ikke så underligt, for en meget stor administration betyder uvægerlig et stærkt specialiseret administrationsapparat, hvor der er et hav af afdelinger, der har koordinerings- og kompetenceproblemer. På Frederiksberg har man et teknisk direktorat, og det svarer til 4. og 5. afdeling i København; de klarer sig med 18 kontorer, mens man vedrørende de samme funktioner, når vi med god vilje udelader alt, hvad der overhovedet kunne tænkes at være specielt for København, kommer over 50 forskellige kontorer. Det siger sig selv, at det fører til en meget langsom og meget besværlig administration. Det er også derfor, erhvervslivet er begyndt at opdele deres store enheder i mindre profitcentre. Det viser sig i virkeligheden at være langt bedre, for dér kan man finde ud af en mere enkel administration.

Jeg var glad for det tilsagn, der kom fra visse af partierne om, at man gerne ville se på forslaget, og at man ville støtte forslaget om en reformkommission. Det er meget vigtigt for os. Vi regner ikke med, at man skal